

Боротьба, воля та сонце:

напівмарафон «Деснянської правди»

Уже завтра, 26 квітня, наша країна та весь світ згадуватимуть 33-тю річницю Чорнобильської катастрофи – події, трагічність якої навряд чи треба пояснювати комусь в Україні й тим більше – в нашій не такій уже й далекій від Чорнобиля Чернігівській області.

На спомин про ті події у Славутичі відбувся традиційний, уже XXX, пробіг пам'яті героїв Чорнобиля, головною дистанцією якого став напівмарафон. Саме в цьому забігу на 21 кілометр 97,5 метра була представлена «Деснянська правда»: за наше видання дистанцію долав кореспондент газети Сергій Карась.

«ДОМАШНІЙ» СЛАВУТИЧ

Забіг у Славутичі відрізняється від більшості подібних українських стартів. По-перше – ціною. Цьогоріч тут уперше ввели стартові внески (ще рік тому участь у напівмарафоні була безкоштовною), але цей внесок усе одно значно менший, ніж в інших місцях. Наприклад, якщо вже зараз зареєструватися на Чернігівський напівмарафон (який відбудеться 22 вересня) коштує 499 гривень, то до 1 квітня реєстрація на 21 кілометр у Славутичі обійшлася б у 189 гривень (різниця, здається, відчутна).

За ці гроші учасники напівмарафону отримували стартовий пакет: маршрут траси, номер з чипом і талон на обід в одному з ресторанів міста. До того ж як на дистанції, так і після фінішу були місця, де можна попийти води.

Так, довелося відчувати деякі побутові проблеми. Однак, загалом то були дрібниці. Адже друга (після вартості) перевага забігу у Славутичі – атмосфера. Це напрочуд домашній старт. Якщо на інших великих заходах є відчуття деякої пафосності, то в цьому особливому місті Київської області вона відсутня.

До того ж у Славутичі приїхав цілий десант чернігівських бігунів, переважно – представників спільноти «Біговий Чернігів» та клубу «Атлант V2», тому вже в електричці (вартість проїзду від Чернігова до Славутича – лише 12 гривень, а у зворотному напрямку – й зовсім 9) ти був не сам...

Єдине, напевно, що незручно – це час старту. Адже починати готуватися до напівмарафону треба щонайменше за місяць-півтора до змагань, а в березні в наших широтах іще може лежати сніг, та й узагалі весняне бездоріжжя не сприяє якісним тренуванням. Тому, хоч автор цих рядків і здійснив першу пробіжку сезону вже 8 березня, через погодні умови підготовка пройшла не на найвищому рівні.

До того ж, хоч у травні 2018-го вже й доводилося пробігати напівмарафонську дистанцію (за 2 години 16 хвилин), то було лише тренування. Славутичський же напівмарафон став для кореспондента «Деснянської правди» першим офіційним змаганням на таку відстань.

БІГ – ТО РОДИЧ БОРОТЬБИ

Крім напівмарафону у Славутичі були забіги на 5 та 10 кілометрів. І, що знову ж нехарактерно для подібних змагань, на старт усі бігуни вийшли разом, тож, відповідно, стартували одночасно. Тому дізнатися, на яку дистанцію біжить твій сусід, можна було лише за кольором напису «Славутич» на номері (у напівмарафонців, наприклад, він був синій, у бігунів на 10 км – червоний). Хоча дивитися навсбіч, а тим більше озиратися назад не було часу – пелотон узяв непоганий темп, і кореспондент «Деснянської правди» намагався не відставати від загальної групи, «зачепившись» за чоловіка в синій футболці, – коли він обходив опонентів, за ним це робив і я.

Перші два кілометри пройшли у доволі непоганому темпі – 4.20 і 4.40 хвилини на кілометр. Далі ми вбігли в ліс (щоправда, траса продовжувала бути асфальтовою). Назустріч почали бігти «перші ластівки» – це учасники забігу на 5 кілометрів уже добігли до розвороту й поверталися в місто.

Несподіванки почалися після того як ми перетнули кордон Київської та Чернігівської областей – у Гуті Ріпкинського району. Тут представник газети відстав від чоловіка в синій футболці та спробував побігти у власному темпі.

Навколо вже була Чернігівщина, спекотне весняне сонце «допомагало» перегріватися, тож перший пункт, де можна було напийтися, на позначці у 5 кілометрів виявився доречним. Ми вибігли з лісу й побачили, що далі – поле. З одного боку це красиво, але з точки зору бігу... Сонце на відкритому просторі палило зовсім нещадно. І хоча начебто цього дня не мало бути більше, ніж 16 градусів, під час бігу здавалося, що зараз – усі 30...

Після 8 кілометрів (цифри кілометражу були написані на асфальті) кореспондента «Деснянської правди» наздогнали відомий чернігівський легкоатлет, призер чемпіонатів

лунки між спортсменами, що зустрічаються на дорозі, підбадьорювання, дружнє поплескування рук тих, хто вже розвернувся на середині й біжить назад, із тими, хто тільки підбігає до «екватора» дистанції, – це зазвичай випадає з поля зору глядачів. Але саме ці «дрібнички» й роблять забіг чимось незабутнім.

На другій половині напівмарафону автор цих рядків помітно збавив темп – у районі 5 хвилин 40 секунд на кілометр, намагаючись триматися якраз за Марією Москалець. Утім, хоча дівчина періодично робила мікрозупинки, щоби розім'яти руки (вони теж затікають під час тривалого бігу), наздогнати її не виходило.

Найскладніше ж почалося після останнього пиття води, коли до фінішу залишалося (враховуючи те, що вже було подолано) тільки 5 кілометрів. Марія пішла далеко вперед, а ноги зовсім відмовлялися бігти. Темп знизився до «тихохідних» 7-13 хвилин на кілометр.

Варто згадати і ще одну особливість славутицького забігу – тут майже немає перепадів висот, дорога рівна, що дозволяє багатьом спортсменам встановлювати особисті рекорди. І все ж одна ділянка, якраз у Гуті, – з невеличким підйомом на 19 метрів. Але невеличким він здається, коли у тебе повно сил. Якщо ж ти біжиш на морально-вольових, ця міні-гірка стає схожою на пристойний пагорб...

І ось усе ж починається місто.
– Скільки до фінішу? – запитую у хлопця-волонтера, який прапорцем указує напрям повороту.
– Метрів із 900, – відповідає він.

І хоча є розуміння, що це, м'яко кажучи, значне применшення й до фінішу не менше двох кілометрів, ця невеличка неправда підтримує й допомагає «повзти» далі.

Бігти доводиться вже містом, трасою, яка, знову ж, із усіх боків залита сонцем. Уже тут, у Славутичі, автора цих рядків наздогнав особливий учасник забігу – чернігівець Сергій Шурута. Особливий він тому, що біжить не ногами, а руками – спортсмен на візку й рухається за допомогою сили рук, причому робить це настільки швидко, що втриматися за ним не вдається. Щоби зовсім не зупинитися, доводиться з останніх сил боротися з собою й бігти (у прямому сенсі), закусивши губу.

України серед спортсменів з вадами опорно-рухового апарату Максим Ус та дівчина, на номері котрої було написано... «Денис». Насправді під цим іменем «сховалася» Марія Москалець зі столичного клубу «Ukrainian Trail League». Ще перед стартом організатори шукали спортсмена, якому помилково видали 451-й номер, що належав Марії. Однак Денис Гордієнков (а саме його й шукали) так і не відгукнувся, відповідно, номерами спортсмени не помінялися й Марії довелося бігти з іменем «Денис»...

У Рудні (це ще одне село Ріпкинського району, де, якщо вірити Інтернету, лише 25 мешканців) спортсменів зустрічала група підтримки – мама з двома дітьми (років 4 і 8 на вигляд), які привітно махали легкоатлетам. Тож, схоже, доки навіть у таких маленьких населених пунктах є діти, чернігівське село живе...

На жаль, атмосфера, що панує на трасі, зазвичай – поза зоною уваги глядачів, адже вони, як правило бачать або лише старт і фініш, або певну ділянку дистанції. А ось поці-

Нарешті – довгоочікуваний фініш. Результат автора цих рядків – 1 година 52 хвилини 6 секунд. Це 102-ге місце в «абсолюті», 88-ме серед 94-х чоловіків, що фінішували, та 51-ше серед чоловіків вікової категорії 19-39 років. Є перший офіційний напівмарафон та медаль (нехай – лише фінішера) для представника «Деснянської правди»!

«Золото» ж завоював **Анатолій Бондаренко** із Жовтих Вод. Крайшим із чернігівців став **Віталій Бурлов**, він подолав напівмарафон за 1 годину 16 хвилин 11 секунд. Це 7-ме місце в «абсолюті» та друге серед чоловіків 40-49 років. Також у перший десятці ще один представник Чернігова **Влад Мочоний** (у нього 9-те місце в абсолютному заліку).
Також «золото» напівмарафону вибороли чернігівці **Володимир Веремійченко** (категорія 60-64) та **Володимир Рябов** (50-59).

У жінок головну нагороду завоювала чернігівка **Юлія Дятлова** (її результат 1 година 22 хвилини 4 секунди).

Після фінішу учасникам пропонувалося безкоштовно відвідати в одному із закладів міста. Втім, такою можливістю автор цих рядків не скористався, адже поспішав на електричку, бо треба було писати репортаж...

Здоров'я та любові до спорту, шановні читачі!